

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Q. T. N.**, zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2013, č. j. 2 A 26/2013 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2013, č. j. 2 A 26/2013 – 29, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 10. 4. 2013, č. j. KRPA-141951/ČJ-2013-000022, kterým bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c), zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů ode dne omezení svobody za účelem správního vyhoštění. Městský soud se v odůvodnění rozsudku zabýval zejména otázkou, zda nebylo možné použití zvláštního opatření za účelem vycestování stěžovatele podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud vzal v úvahu, že se stěžovatel opakovaně dopouštěl hospodářské trestné činnosti porušováním práv k ochranné známce, za což byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 7 dne 15. 7. 2009, sp. zn. 1 T 62/2009 a dne 29. 6. 2010, sp. zn. 39 T 58/2010. Na základě opakované trestné činnosti rozhodla Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie o správním vyhoštění stěžovatele dne 5. 9. 2012. Rozhodnutím o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 30. 1. 2013, byla podle ust. § 118 odst. 3

zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování stěžovatele z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Doba k vycestování uplynula dnem 4. 3. 2013, aniž by stěžovatel opustil území České republiky. Ten naopak požádal o vydání výjezdního příkazu, který mu byl vydán s platností do 9. 4. 2013. Ani tento výjezdní příkaz stěžovatel nerespektoval. Městský soud s ohledem na stěžovatelovo předcházející jednání neshledal nezákonnost v tom, že nebyly akceptovány jím nabídnuté garance, že se bude zdržovat na konkrétní adrese, podřídí se příkazům Policie České republiky, popřípadě složí finanční záruku. Pokud stěžovatel v souvislosti s tím, že podal dne 18. 3. 2013 žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23. 1. 2013, č. j. CPR-13180-3/ČJ-2012-930310-V242 o správním vyhoštění, které nabylo právní moci 30. 1. 2013, odkazoval v dané věci na ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, městský soud považoval tento odkaz za nepatřičný. Podaná žaloba sice má podle citovaného ustanovení odkladný účinek, ale pouze v případě je-li podaná v zákonné lhůtě. Městský soud shledal, že ve smyslu ust. § 50 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bylo krajské ředitelství oprávněno při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí posoudit, zda žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění, byla podána ve lhůtě, neboť jen žaloba podaná v zákonné lhůtě, má odkladný účinek. Důvodnou neshledal městský soud ani stěžovatelovu námitku, že je proti němu na území České republiky vedeno trestní řízení, které dosud není pravomocně ukončeno, protože podle ust. § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, mu může být, nelze-li věc ukončit z ciziny, povolen vstup na území České republiky, kdy účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu České republiky. Městský soud tedy dospěl k závěru, že krajské ředitelství postupovalo v souladu se zákonem, když vyhodnotilo, že by stěžovatel mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto neshledal nezákonnost napadeného správního rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., ve které namítal, že se městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, když jako zákonný akceptoval argument, že byly splněny podmínky pro aplikaci institutu zajištění, a tedy akceptoval postup krajského ředitelství z hlediska neaplikace tzv. zvláštních opatření. Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou spatřoval v nevypořádání se s jeho argumentací pod bodem IV. žaloby, týkající se zásady přiměřenosti postupu správního orgánu. Podle stěžovatele došlo k porušení zákona tím, že správní orgán, a následně ani městský soud, nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. Stěžovatel zejména poukazoval na své rodinné zázemí v České republice a na svou účast v pozici obviněného v trestním řízení, přičemž ve své účasti v trestním řízení spatřoval nejen právo, ale i povinnost. Za nezákonný označil také postup krajského ředitelství, které zkoumalo včasnost podané žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle názoru stěžovatele měla být tato žaloba považována za včasnou až do doby, než ji z předmětného důvodu odmítne soud. Stěžovatel se rovněž domnívá, že v dané věci nebylo možné vyloučit aplikaci tzv. zvláštních opatření a užít tak institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Ze shora uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vázán rozsahem a důvody, které

pokračování

uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu byl rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23. 1. 2013, č. j. CPR-13180-3/ČJ-2012-930310-V242 k odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 5. 9. 2012, č. j. KRPA-80778/ČJ-2012-000022, o správním vyhoštění, změněn pouze výrok v části týkající se stanovení doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, a to ze 3 let na dobu 1 roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 1. 2013. Stěžovateli byla v tomto rozhodnutí podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena k vycestování z České republiky doba třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V této době však stěžovatel z České republiky nevycestoval. Dne 18. 3. 2013 podal žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění a dne 19. 3. 2013 se dostavil na cizineckou policii, kde požádal o vystavení výjezdního příkazu za účelem vycestování z České republiky. Protože bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území České republiky bez víza a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, byl podle ust. § 76 odst. 1 tr. zák. zadržen. Po propuštění se opět dne 27. 3. 2013 dostavil na cizineckou policii a požádal o vydání výjezdního příkazu. Předložil nepravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. 2 T 35/2013, kterým byl uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností od 27. 3. 2013 do 9. 4. 2013. Ani v této době stěžovatel nevycestoval z území České republiky. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 10. 4. 2013 jako důvod, proč nerealizoval výjezdní příkaz, uvedl, že se chtěl zúčastnit trestního řízení vedeného proti němu pro trestný čin maření výkonu správního rozhodnutí. Dále sdělil, že se zdržuje na adrese T. 1207/9, P. 7 a připustil, že na území České republiky páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Právní zástupce stěžovatele poukázal na to, že stěžovatel disponoval výjezdním příkazem a posledním dnem jeho platnosti, 9. 4. 2013, se dostavil na cizineckou policii k vydání dalšího výjezdního příkazu, a protože mu nebylo vyhověno, dostavil se opětovně na cizineckou policii následující den, aby řešil svoji situaci a nabídl garance k použití mírnějších zajišťovacích opatření. Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2013, č. j. KRPA-141951/ČJ-2013-000022, byl stěžovatel zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Následně bylo realizováno jeho vyhoštění z území České republiky.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu podle stěžovatele spočívá v nevypořádání se s jeho argumentací týkající se porušení zásady přiměřenosti postupu správního orgánu. Tuto námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou, neboť je z odůvodnění rozsudku zcela zřejmé, že se městský soud otázkou proporcionality zabýval. V daném případě byla posuzována zákonnost postupu krajského ředitelství, kdy bylo rozhodnuto o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle ust. § 124 zákona o pobytu cizinců namísto aplikace zvláštního opatření podle ust. § 123b téhož zákona. Městský soud tedy nutně musel posuzovat přiměřenost postupu krajského ředitelství, a tudíž i otázku proporcionality. Není proto pravdou, že by městský soud otázku proporcionality v napadeném rozsudku nevzal v úvahu. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že by v tomto kontextu byl napadený rozsudek

nepřezkoumatelný, neboť městský soud se s námitkou porušení zásady proporcionality, byť bez explicitního vyjádření, vypořádal.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud, je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Účelem institutu zajištění cizince citovaného ustanovení je zabránit cizinci v jednáních v tomto ustanovení specifikovaných do doby, než bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, případně než bude toto rozhodnutí vykonáno. V případě splnění zákonných podmínek stanovených v ust. § 124 zákona o pobytu cizinců bude o zajištění cizince, tedy v podstatě o omezení jeho osobní svobody, rozhodnuto bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, který je posuzován v řízení o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 – 135, publikovaný na www.nssoud.cz). Z toho důvodu Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitky týkající se rodinných poměrů stěžovatele důvodnými.

Předmětem přezkumu v daném případě není rozhodnutí o správním vyhoštění, ale pouze rozhodnutí o zajištění cizince. Z tohoto důvodu nelze v kasační stížnosti uplatňovat stížní námitky ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že dosud pravomocně neskončené trestní řízení vedené proti stěžovateli, není důvodem, který by ho opravňoval k pobytu na území České republiky. Ze zákona o pobytu cizinců, ani z trestního řádu, totiž nevyplyvá, že by tato skutečnost opravňovala cizince k tomu, aby se mohl zdržovat na území České republiky. Cizinec má pouze povinnost v takovém případě sdělit orgánům činným v trestním řízení místo svého pobytu.

Stejně tak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, pokud se jedná o jeho vypořádání se s námitkou týkající se odkladného účinku rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Takový odkladný účinek může mít pouze žaloba podaná ve lhůtě podle odst. 2 citovaného ustanovení, kdy zmeškání této lhůty nelze prominout. Krajské ředitelství nevybočilo z rámce své pravomoci, když při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí posoudilo, zda žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána řádně a včas, nebo opožděně. Správní orgán je totiž povinen se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je pak nutností, aby správní orgán možné překážky správního vyhoštění před rozhodnutím o zajištění cizince

pokračování

předběžně posoudil a učinil si úsudek, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 164, publikovaný na www.nssoud.cz).

Je nepochybné, že institut zajištění cizince může představovat i jistý zásah do ústavou chráněných práv. Proto ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že cizince lze zajistit pouze v tom případě, že nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b odst. 1 citovaného zákona.

V daném případě stěžovatelovo jednání předcházející vydání rozhodnutí o zajištění (opakovaná trestná činnost na území České republiky, nerespektování vydaných rozhodnutí o vyhoštění z území České republiky) vzbuzovalo důvodnou obavu, že nebude-li zajištěn, mohl by dále mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve světle těchto skutečností stěžovatelem nabízené garance nebyly dostatečnou zárukou pro použití mírnějších opatření za účelem vycestování z území státu. Přitom z rozhodnutí o zajištění je zřejmé, že se správní orgán i touto možností zabýval. Krajské ředitelství tedy dospělo k oprávněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem stěžovatelova vycestování z České republiky nepostačuje, přičemž své úvahy, o které tento závěr opírá, zcela zřejmě uvedlo v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, z důvodu absence relevantního odůvodnění, jako důvodnou. Městský soud také nepochybil, jestliže posoudil napadené správní rozhodnutí jako zákonné.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu